

0. Het verhaal

En opnieuw werd de engel Gabriël met een boodschap naar de aarde gestuurd. Ditmaal niet naar Maria en Jozef en ook niet naar Zacharia en Elisabeth. De Engel werd gestuurd naar de voet van de berg Ararat. Daar kwamen ieder jaar alle dieren bijeen, ter nagedachtenis van diegenen die in de Ark van Noah de zondvloed hadden overleefd. Zij aten dan met elkaar *Aşüre*, een toetje met zuur en zoet. Het gerecht dat Noach maakte van de laatste restjes die nog die nog aan boord waren na afloop van de grote vloed.

Deze bijeenkomst werd de Noah-veteranendag genoemd. Van alle bekende diersoorten was één vertegenwoordiger aanwezig.

Toen Gabriël arriveerde wilden de dieren net beginnen met het bereiden van het feestgerecht, even daarvoor was de bijeenkomst geopend met een indrukwekkende plechtigheid.

Alle dieren waren verbijsterd door de verschijning van de Engel. De grijze beer, die dit jaar de eer had om de organisatie en het leiderschap van de bijeenkomst op zich te mogen nemen, was als eerste van de schrik bekomen. Hij vroeg de Engel wat het doel was van zijn komst. De Engel antwoordde dat hij door God was gezonden om dieren te selecteren die in het naderende kerstverhaal een rol mochten spelen.

De dieren vonden stuk voor stuk dat zij een goede reden hadden om hiervoor te worden gekozen. Als eerste stapte de leeuw naar voren. Hij vond dat hij, als koning der dieren hiervoor als eerste in aanmerking kwam. De Engel zei dat de leeuw achter hem plaats moest nemen. Na de leeuw kwamen de olifant, het nijlpaard, de neushoorn en nog enige andere dieren naar voren. Zij dachten dat hun grote gewicht ook betekende dat zij gewichtig waren. De Engel liet hen allen achter zich plaatsnemen.

Toen kwam de duif die memoreerde dat zij het belangrijkste vredesymbool was, en een grote rol had vervuld bij het onderzoek of de ark veilig kon worden verlaten. De uil wees de Engel er opdat hij het dier was die in zijn leven de grootste vorderingen had gemaakt. Toen hij jong was werd hij gezien als een uilskuiken, het toppunt van domheid. Als volwassene had hij zich opgewerkt tot het symbool van wijsheid. De duif en de uil werden, samen met nog wat andere vogels, verwezen naar de ruimte achter de Engel.

Er kwamen steeds meer dieren bij die een reden hadden zich zo voornaam te voelen dat zij een rol in het kerstverhaal verdienden. Aan de andere zijde waren nog maar een paar dieren over. Zij hadden in nederigheid hun beurt afgewacht: een hond, een schaap, een kameel, een os en een ezel.

Opeens klonk er een stem uit de hemel die zei dat dit de dieren waren die hij had uitverkoren plaats te nemen in de stal met de kribbe waarin het kindje Jezus zou liggen. De dieren achter de Engel spraken er schande van dat dit schamele zootje laag gekwalificeerde dieren wel werd gekozen en zij niet. De grijze beer was als van zijn verontwaardiging bekomen. Hij durfde de Engel te vragen waarom voor deze dieren gekozen werd en niet voor hen.

De Engel antwoordde dat de zoon van God in alle nederigheid naar de aarde zou komen om de mensen te dienen. Zonder enig winstbejag. Juist de gekozen dieren blonken uit in het dienen van mensen. Als lastdier, als leverancier van wol, als trekdier en als beschermer en bewaker leverden zij in alle eenvoud hun diensten, zonder er zelf beter van te willen worden. Daarom hadden zij een plaats in het kerstverhaal verdiend.

(Gebaseerd op een verhaal dat werd ingebracht door Edith Elstak- Curacao)